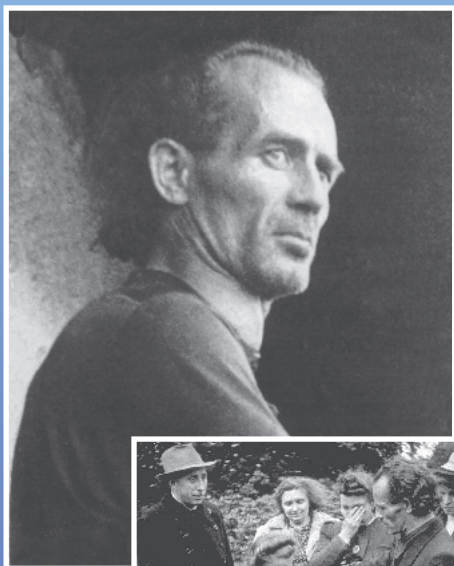

פועלו של ברוננו גרונינג

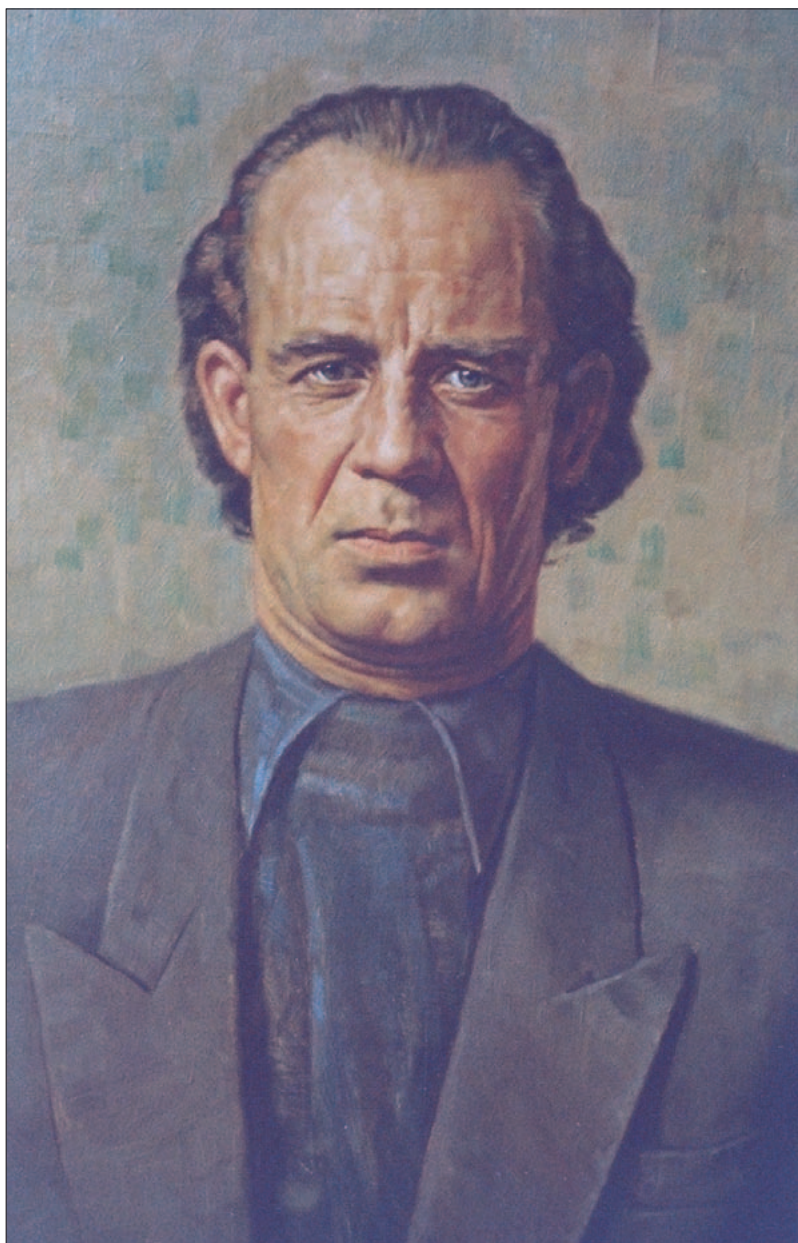
במהלך

חייו

וכיום

תומס אייד

ברונו גרונינג

פועלו של ברונו גרונינג

במהלך חייו וכיום

פועלו של ברונו גרונינג

במהלך חייו וכיום

תומס אייך

חוג ידידי ברונו גרונינג

ספר זה אינו למכירה - פריט חוג ידידי ברונו גרונינג.
תפוצתו בעזרת תרומות.

1st Edition 2010

© Kreis für geistige Lebenshilfe e.V.,
Haidauer Str. 6
93107 Thalmassing,
גרמניה

Internet: www.bruno-groening.org/hebrew

פרסום זה, כולל כל תוכנו, זכות היוצרים מוגנת לפי חוק. כל העתקה,
שחזור, תרגום, מיקרופילם, אחסון אלקטרוני ועיבוד ללא רשות רשמית
בכתב של Kreis für geistige Lebenshilfe e.V. היא בהחלט אסורה לפי
החוק.

Orderno. 973,02 hebräisch

מהדורה מקורית בגרמנית:

Das Wirken Bruno Grönings damals und heute
ISBN 978-3-927685-43-7 deutsch

תוכן עניינים

מבוא 11

הקדמה 13

חלק I: דמותו של ברונו גרונינג

פרק 1: חייו 22

ילדות ונעורים 22 – שנות ההכנה 23 – רופא הפלאים מהרפורד 25 – "תופעת גרונינג" והמדע 27 – ה"טרברהוף" 29 – עושי עסקים סביב גרונינג 31 – סובלנות כלפי רמאים 33 – המשפט הגדול הראשון 34 – גלולות גרונינג 35 – איגוד גרונינג 37 – המשפט הגדול 38 – פרידה מאיגוד גרונינג 42 – המלה שלו מרחיקה מחלה 44 – המשפט המשפט 46 – דרכו מסתיימת בפריס 46

פרק 2: שיטתו של ברונו גרונינג 51

אומן בעולם הרוחני 51 – החזרה הגדולה בתשובה 52 – "Heilstrom" 55 – "Einstellen" 56 – "Regelungen" 58 – הרצון החופשי 59 – טוב ורע 60 – ההנהגה האלוהית 62 – מחשבות הן כוחות 63 – האדם הוא רוח 65 – אלוהים הוא הרופא הגדול מכולם 67 – עצמים מוטענים 67 – ההחלמות ממשיות להתרחש 69 – חוכמת החיים של ברונו גרונינג 70

פרק 3: שרלטן או עושה ניסים? 73

בישוף כעד בן-זמנו 73 – לעניין הבדיקות בהיידלברג 74 – אי הבנת הגרעין העיקרי לפעילות גרונינג 77 – חוות הדעת של היידלברג 78 – ברונו גרונינג ומונחים רפואיים מקצועיים 79 – דרך הטיפול הרוחנית של גרונינג 80 – באמצעות גרונינג פועל הכוח האלוהי 81 – נגד צורת החשיבה החומרי 82 – גרונינג פועל על האדם כמכלול 83 – גרונינג והרפואה 84 – גרונינג מנקודת הראות של המדע הבין-תחומי 86

פרק 4: עדויות אנשי התקופה 91

עדות האב 91 – יכולות מיוחדות כבר בדנציג 92 – שכנות עם
ברונו גרונינג 92 – אחיין מדווח 95 – בבעלותו לא היה כסף 96 –
מי שמרפא צודק 97 – התרשמויות מהטבררהוף 98 – עוד ועוד
החלמות 99 – אתה בריא! 101 – לחשוף את השקר 102 – אדם
אמיתי 105 – הבריאה בעזרת הכדור 107 – עימדי! 108 – הבריא
מסרטן 109 – אמשיך לעזור 110 – הכל הוכן 111

חלק II: חוג ידידי ברונו גרונינג

פרק 5: תכלית ומטרות החוגים 115

החוגים הראשונים 115 – מפגש חוג 117 – חשיבות מפגש החוג 119
– עבודת צדקה 120 – תועלת מפגשי החוג 121

פרק 6: מבנה חוג הידידים 123

מנחי חוגים, מעגלי עבודה ומעגלים סגורים 123 – מעגלי דו"חות
ההצלחה 124 – הקבוצה הרפואית-מדעית 125 – ארכיון ברונו
גרונינג 128 – תובנות לאור הגאולה 128 – עבודת הפרסום 138 –
עבודת התרגום 140 – ההוצאה לאור של גרטה הויזלר 140

פרק 7: האם חוג ידידי ברונו גרונינג הוא כת? 143

אינו קשור לשום דת 143 – חשיפת המצוקה 144 – החלמה היא
חסד 146 – לא כת! 147

פרק 8: דו"חות החלמה/הצלחה 149

תיעוד רפואי 149 – ההחלמה הופכת לטיהור 150 – החלמה
מאסטמה 151 – השיתוק נעלם 153 – הארתריטיס נעלם 155 –
הנכות נעלמה 156 – ההמתנה השתלמה 160 – אין דבר בלתי
אפשרי עבור אלוהים 162 – הצלחה אחרי הצלחה 163 – דיווחי
החלמות בעיתונות 165 – שחרור מכאבים 167 – יכירו בהם
בהתאם למעשיהם 169

חלק III: האם ברונו גרונינג יכול להציע פתרונות לבעיות שמתעוררות כיום?

פרק 9: הסדר מגיע לכל דבר 172

ביטחון במקום חרדה 172 – חוסר אנרגיה 175 – רכישת אמונה 176 – חיי אמונה עם ברונו גרונינג 178 – "פילוסופיית החיים" של מוסיקת רוק 180 – ההתמכרות נעלמה 183 – הרמוניה בנישואים 188 – הרמוניה במקום גירושים 190 – מציאת דירה 191 – מציאת עבודה 193 – עזרה בבחינות 194 – הגנה אלוהית 196 – התמודדות עם החיים 199

פרק 10: השגיתו על כדור הארץ! 201

החלמת בעלי-חיים 201 – הרמת ידיים מצד הוטרינר, החלמה בעזרת Einstellen 202 – החלמה מ'שיתוק כלב דכשונד' 203 – החלמת צמחים 205 – עזרה אלוהית במקום כימיקלים 205 – אלוהים רוצה לעזור 206 – עצים חולים מחלימים 207 – החלמות נוספות של עצים 209 – האדם אחראי לטבע 210 – האדמה היא אימנו 212 – הטבע הוא אלוהים 214

פרק 11: מקור כל הרוע 217

נגד חומריות 217 – המשבר בתקופתנו 218 – רוח התקופה 219 – כוח הממון 221 – רק אלוהים יכול לעזור 223 – אינו משתחוה לכסף 223 – אהבה מכריעה אגואיזם 225

פרק 12: נביאי השקר 227

א. רפואה ויצרני התרופות: מיטיבי האנושות או השוט שלה? ... 228
הרופא: מסייע או גורף רווחים? 228 – תוצאות השימוש בתרופות 229 – התנהלותה של תעשיית התרופות 231 – זיהום גוף האדם 234 – ניסויים בבעלי-חיים כאלילי 236 – אסונות במקום הצלחות 237 – זה אינו נתון בידי הרופאים 238

- ב. הגן: האדם רוצה להיות הבורא 240
- ריפוי גנטי 240 – רישום פטנט על החיים 241 – לטובת האדם? 242 –
 מניפולציית האמת 243 – המלאכותי: מניפולציית החיים 245 –
 אמיתות חלקיות כבסיס להתנהלות המדעית 247 – האדם הינו ברוא
 ולא בורא 248
- ג. האטום: אבן בניין של החיים 250
 הזאב בפרוות הכבש 250 – סופה של הבריאה? 252 – לפעול נגד
 התוכנית האלוהית 254
- ד. המוצא: חזרה החלטית בתשובה 256
 פניית עורף למוכר 256 – הכוח לחזרה בתשובה: האהבה 257 –
 צפי 258
- הערת סיום: מדוע ברונו גרונינג? 260

הסבר מושגים בגרמנית:

Heilstrom: זוהי המלה בה השתמש ברונו גרונינג לתאר את הכוח האלוהי, את אנרגיית הזרם המרפא המביאה להבראה.*

Einstellen: התכווננות לכוח האלוהי, לזרם המרפא, והפנמתו.

Regelung: דרך זרימת ה-Heilstrom הגוף עובר תהליך טיהור שניתן לחוותו ככאב (כאבי וויסות/הכאב המרפא). המחלות מתנקות מהגוף. לתהליך זה ברונו גרונינג קרא Regelung(en).

---

* בגרמנית המלה 'Heil' פירושה קדוש, שלם, בריא, והמלה 'Strom' פירושה זרם.

מבוא

ב-1949 פעילותו של ברוננו גרונינג משכה תשומת לב בעולם כולו. התרחשו החלמות נפלאות ואלפי חולים התקהלו במקומות בהם הוא הופיע. למרות ש"רופא הפלאים" נפטר ב-1959, חוג הידידים משמר את מורשתו הרוחנית, והחלמות עדיין מתרחשות כיום.

ב-1985 שמעתי על חוג ידידי ברוננו גרונינג, חשבתי שהוא מעניין והצטרפתי. מאז היו לי מספר חוויות יוצאות דופן, כולל, למשל, החלמה ספונטנית ממחלת עיניים ממנה סבלתי.

במשך למעלה מעשר שנים היה עליי להרכיב באופן קבוע משקפיים בחוזק +3.5. באוגוסט 1985 יכולתי להפסיק להרכיב אותם מיום אחד למשנהו ללא כל בעיה נוספת. ראייתי היתה זהה ללא משקפיים כפי שבעבר היתה בעזרתם.

הדבר היה מדהים עוד יותר מאחר שלא שוחחתי קודם לכן עם איש מחוג הידידים. פשוט ביקשתי בלבי את עזרתו של ברוננו גרונינג. איש לא ידע על כך.

בדיקה נוספת אצל רופא עיניים בדצמבר 1985 הראתה שעייניי אכן הבריאו. חדות ראייתי היתה מושלמת ולא היה לי עוד צורך להרכיב משקפיים.

חוויה זו ודומות לה שכנעו אותי לגבי יעילות כוח הריפוי של ברוננו גרונינג והחלטתי לעזור בפועלו. זכיתי להכיר את המבנה והנהלים של חוג הידידים ולמדתי להכיר טוב יותר את שיטתו של ברוננו גרונינג. מאז אני משתייך לחוג ידידי ברוננו גרונינג במשך שמונה שנים וראיתי אנשים רבים שזכו מחדש בכריאותם ובשמחת החיים שלהם. כמנחה חוג לעיתים קרובות חוויתי מחפשי עזרה שזכו מחדש בכריאותם פשוט על-ידי הפנמת שיטתו של ברוננו גרונינג.

עקב חוויות אלה עלה בי הרצון לכתוב ספר שיתאר את פעילותו של ברוננו גרונינג ואת עבודת חוג הידידים. ספר זה מהווה את התוצאה. כוונתו להיות נאמן לדרך התרחשות האירועים סביב אדם

אותו כינתה אניטה הוהנה כ"המרפא הראשון והמפורסם ביותר ברפובליקה הפדרלית (גרמניה)" בספרה "Geistheiler heute". יישפך אור על עבודתו של "רופא הפלאים של הרפורד" מהופעתו הפומבית הראשונה בסוף שנות הארבעים ועד מותו ב-1959 ולאחר מכן.

לקראת הסוף נראה לי יעיל לחלק את הטקסט לשלושה חלקים. החלק הראשון עוסק בברונו גרונינג האיש, חייו ושיטתו, והתרשמיות עדי ראייה ממנו. החלק השני מציג את חוג ידידי ברונו גרונינג בצורתו הנוכחית, והחלק השלישי מצביע על כך ששיטתו ופועלו של ברונו גרונינג הם הרבה מעבר לאספקט ההחלמה: אפילו בעיות כלל עולמיות כמוות של היערות, הרס הסביבה, תלות בסמים, וכו', יכולות להיפתר בעזרתו.

ברצוני להודות לגב' גרטה הויזלר שהעניקה לי גישה לארכיון ברונו גרונינג, ולכל העובדים בבית ההוצאה לאור של גרטה הויזלר שעזרו לי בכתיבת הספר.

כולי תקווה שכל הקוראים יהיו מוכנים להסתכל על האירועים סביב ברונו גרונינג ללא דעות קדומות ולשכנע עצמם באמיתות דבריו. לא לחינם הוא אמר שוב ושוב:

"האמן ובטח";

הכוח האלוהי עוזר ומבריא!"

הקדמה

כאשר ב-1949 ברונו גרונינג הגיע בפעם הראשונה לתשומת הלב הציבורית, ארבע שנים לאחר תום מלחמת העולם השנייה, האירועים שסבבו אותו עוררו תדהמה ומבוכה. איש לא יכול היה להסביר את ההחלמות שהתרחשו. ב-24 ביוני, 1949 ה-"Münchener Merkur" פרסם כדלהלן:

"הרפורד, עם ברונו גרונינג, הפכה למטרה לעלייה לרגל של אלפי אנשים מכל קצוות גרמניה. "ריפויי הפלא" שלו מועברים מפה לאוזן. ועדות חקירה מדעיות, ממשלת צפון הריין ווסטפליה, המשטרה, העיתונות, כולן מודאגות בקשר לאיש זה. חלקם מכנים אותו גומל החסדים, נביא או שליח אלוהים. אחרים מכנים אותו שרלטן. (...)

אכן, אין להכחיש של"רופא הפלאים" של הרפורד היו תוצאות סנסנציוניות. הנכים שוברים את הקביים שלהם, העיוורים יכולים שוב לראות ואנשים עם מחלות ריאות, קיבה ואסטמה, מחלימים."

העולם נדהם. כיצד דברים שכאלה אפשריים? איך ברונו גרונינג יכול היה לגרום להחלמות שאפילו יכלו לעמוד במבחן הרפואה? הוא מסביר בעצמו:

"לא אני מרפא, אלא הכוח האלוהי מבריא דרכי."

ובמקום אחר:

"אם אתם מאמינים שתבריאן, אז כבר קיבלתם עזרה. פשוט תאמינו!"

איך אדם, החושב בצלילות, נאור במאה העשרים, יכול להתמודד עם הכוח האלוהי? איך אמונה שאינה נתפשת בהיגיון, אמורה לגרום להחלמות כמו אלה שהתרחשו סביב גרונינג על בסיס יומיומי?

כדי לענות על שאלות אלה, יש לחזור ולהבין את הגורם האמיתי למחלה. אנשים רבים חיים כיום בתחושה שמחלה הינה אקראית והיא מופיעה ותוקפת את האדם 'לפתע פתאום'. אך ברונו גרונינג אומר:

"ככל שהאדם התכחש לאלוהים, במודע או שלא במודע, כך החיים פחתו בגופו, כך שבקושי נשארו בו חיים עבור תגובת אבריו בהתאם לרצון בעליו. הוא כבר לא יכול היה לעבור את חייו בשיא אונו. בכך הוא נטש את מקור כוחו. בסופו של דבר הוא איבד את הקשר שלו עם מקור הכוח האלוהי האדיר. הוא כבר לא יכול היה להפנים את הכוח האלוהי. ולכן הוא, גופו, הפך לשבר כלי."

הסופר האוסטרי הנס שטרנדר כתב בצורה פשוטה בספרו מקנה הידע "Der Wunderapostel":

"ולסיכום, ברצוני לספר לכם על המשמעות העמוקה יותר של המחלות, כי אנשים אוספים צמחי מרפא עקב מחלותיהם עבור ריפויין.

אתם רואים אנשים הלוקים במחלות רבות וכמות עצומה של סבל, הסוחבים עצמם על פני האדמה, גונחים תחת עומס הנכויות שלהם. הדבר אמור היה להוביל את האנשים לשאול לפני זמן רב מהי הסיבה האמיתית למחלה? כי אם אלוהים, כפי שהם אומרים, ברא את האדם בצלמו, והדבר נכון, אז אלוהים, שהוא מושלם, כנראה ברא את האדם כך שיהיה מושלם, כלומר, בריא. ומאחר שהאדם מקורו מאלוהים, ורוחו הינה חלק מרוח האלוהים וחלק מישותו, אז עליו להיות דוגמה לבריאות, כי אין מחלה עם אלוהים.

ואם מישהו עונה: "האדם פשוט רגיש למחלות", אז אני מגיב בשלווה: "לא, איש אינו 'פשוט רגיש' למחלות! להיפך הוא הנכון, האדם עצמו מזמן ומושך את המחלה, ומחפש אותה ומעמיס אותה על עצמו!"

כי כל מחלה הינה משהו לא טבעי, לא רוחני, אנטי אלוהי, ושטני!

אם זה כך, אז עלינו לשאול את עצמנו איך היא מתרחשת ואיך ניתן להימנע ממנה או להיפטר ממנה.

אם תסתכלו על החיים בטבע ועל האדם בתשומת לב רבה יותר, תוך זמן קצר תהפכו למודעים לעובדה שאין מקריות ביקום כולו, אלא שהכל מבוסס על הבינה והחוקיות האלוהית.

לכן גם על הבריאות והמחלה להיות מבוססות על חוקיות זו! ואין זה קשה להסיק מכך שכל עוד האדם חוסה תחת האור של החוק האלוהי, הוא יהיה בריא; וברגע שהוא צועד מחוץ לחסד מעגל החוק האלוהי ומפר אותו, הוא יהפוך לחולה!

הרמוניה עם אלוהים: בריאות.

ניתוק מאלוהים: מחלה.

יעקב לורבר כותב:

"אם האנשים לא היו מפנים עורף לאלוהים, אז הם לא היו מתדרדרים לעוני ואומללות. (...) מחלות הגוף הן תמיד רק כתוצאה מאי הציות למצוות הברורות שאלוהים העניק לאדם.

זה המתחיל ללכת בעקבותיהן מגיל צעיר, יחיה עד זיקנה ללא כל צורך ברופא. (...) אך כאשר האנשים החלו להידרדר, אז גם מחלות גופניות קשות במהרה השתלטו עליהם והם למדו להכיר בתוצאות בורותם או התעלמותם המוחלטת ממצוות האל.

כי אם האדם יודע איך לבנות מכונה משוכללת למטרה מסויימת, אז בטוח שגם יידע איך ניתן להופכה מתאימה לצרכים הרלוונטיים ואיך יש צורך לתפעלה כך שהיא לא תיהרס ותהפוך לבלתי כשירה לשימוש נוסף. וכאשר היצרן המומחה של המכונה אומר ומראה לאדם שקנה אותה לשימוש, מה עליו לעשות כדי שיוכל להשתמש במכונה ביעילות לאורך זמן, אז על הקונה גם לשים לב במדוייק לדברי הטכנאי המומחה. אך אם במשך הזמן הקונה, מתוך עקשנות או רשלנות, כבר אינו שם לב לדרך הטיפול והשימוש במכונה, אז עליו להאשים את עצמו בלבד אם המכונה נהרסת או הופכת לבלתי כשירה לשימוש רגיל, באופן חלקי או מלא.

אך אלוהים הוא "הטכנאי המומחה" הגדול מכולם לגבי גוף האדם אותו ברא עבור האדם לשימוש כ"מכונה" המשוכללת מכולן. אם הנפש משתמשת ב"מכונה" החיה הזאת בהתאם לעצה שניתנה במצוות האל, אז גם הגוף תמיד יישאר במצב בריאותי כשיר לשימוש. אך אם הנפש במשך הזמן הפכה אדישה והחלה לפעול בהתאם לגחמנותה,

מתעלמת ממצוות אלה של "הטכנאי המומחה" הגדול מכולם, הנצחי, אז היא יכולה להאשים רק את עצמה אם הגוף שלה הופך לזמין לכל סוגי הסבל."

השורות הבאות נמצאות בספר "בהרמוניה עם הנצחי" של האמריקאי ראלף וולדו טריין:

"בריאות – בריאות מלאה, עשירה וזורמת, היא מצב חיים רגיל וטבעי. כל דבר אחר אינו בגדר הנורמלי. אך מצבים בלתי רגילים, כחוק, נובעים מגורמים בלתי תקינים. אלוהים מעולם לא ברא חולי או סבל. הם תוצר ייחודי של האדם. הם נובעים כאשר הוא מפר את החוקים שלפיהם הוא אמור לחיות. אך אנחנו כל כך רגילים לראותם, שהתחלנו להתייחס אליהם, אם לא כמצב רגיל, אז כמשהו טבעי לחלוטין."

הנס שטרנדר מסביר איך הפרת מצוות האל בסופו של דבר מובילה למחלה ברורה בגוף:

"אלוהים באופן קבוע מזרים את כוח החיים שלו ליקום כולו. כל היצורים ניזונים מזרם זה בדיוק כפי שילד ניזון מחלב אימו וכך נהנה מבריאות שופעת וקורנת."

כך, מי שחי בהתאם לרצון האל, יזכה בשפע, ולכן בבריאות. כי הוא מותאם לאלוהים וחי בהרמוניה מלאה! (...)

אך ברגע שהאדם מפר הרמוניה זו עם אלוהים, כאשר הוא במודע או שלא במודע מפנה גבו לאלוהים ולמצוותיו הנצחיות, אז, כמובן, מתרחשת הפרעה במערכת היחסים בין אלוהים והאדם. ייווצר "קצר" קטן או גדול. אדם שכזה המפר את מצוות האל ידרדר מהאחדות וההרמוניה לתוך קונפליקט עם אלוהים, לתוך ידי היפוכו, חוסר הרמוניה. או שיהפוך לחולה נפש, כי כל ריב עם אלוהים הוא מחלת נפש!

ועכשיו הקשיבו! להתפרצות רוחנית זו, לחוסר הרמוניה זו עם אלוהים יש תוצאה בלתי נמנעת שזרם החיים הטהור של אלוהים אינו יכול לזרום ללא הפרעה ובמלואו לתוך היצור החוטא.

כתוצאה מזרם פחות זה, האור של הניצוץ האלוהי מתעמעם. התוצאה הנוספת היא שהניצוץ האלוהי המוזן בדוחק, אינו יכול עוד (...) למלא את הנפש בכוח האלוהי (...).

בדיוק כפי שאלוהים סידר זאת כך, שכוח החיים שלו יוכל להיות מופנם על-ידי הניצוץ האלוהי ולהיות מכוון לנפש, (...) באותה הדרך על הנפש, מצד שני, להזין בהתמדה את הגוף ולשמור על בריאותו.

ועתה, הקשיבו לזאת בקשר לאחד הניסים הגדולים ביותר ב"בית החי" של האדם! אלוהים ברא את גוף האדם וקישר אותו אליו בדרך כזו שכל איבר תואם לאיפיון אלוהי!

אם האדם פוגע באחד מהאיפיונים או המידות האלוהיים הללו, אז הנפש מתחילה להיהפך חולה, או במושגים ארציים, היא כבר אינה יכולה להפנים במלואו את כוח החיים האלוהי לתוך האיבר המייצג את המידה שבה פגע האדם. וכתוצאה מחסר זה, האיבר הופך לחולה כפי שקורה לצמח במרתף שאינו מקבל אור מלא מהשמש.

כך למחלה ישנם שלושה שלבים: תחילה פגיעה בנפש, שהיא מחלת הנפש, אז מחלת הנשמה (...) ורק כצעד אחרון המחלה מגיעה לגוף.

אז ביכולתכם לראות שכל מחלה גופנית היא עבור האדם שלא הבחין בחוסר ההרמוניה בנפש וכן לא בקונפליקט שבנפשו, ומהווה איתות קריטי שהוא נמצא בחוסר הרמוניה עם אלוהים.

כל מחלה גופנית ונפשית מהווה אזהרה לחזור ולשקם את ההרמוניה עם אלוהים לפני שיהיה מאוחר מדי ולחשוב מחדש איך הוא הפך את מצוות האל."

ברונו גרונינג הסביר כל זאת במילים פשוטות:

"אלוהים ברא את האדם יפה, טוב ובריא. וכך הוא רצה שיהיה. במקור האנשים היו קשורים לחלוטין לאלוהים; היתה רק אהבה, הרמוניה ובריאות, הכל היה אחד. אך ברגע שהאדם הראשון האזין לקול הרוע שהיה מחוץ לזאת, והלך בעקבותיו, אז הקשר ניתק, ומאז אלוהים נמצא פה והאנושות נמצאת שם. נפערה תהום גדולה בין אלוהים והאדם. אין קשר ביניהם. האדם בכוחות עצמו אינו יכול

להיות נאמן לאמונתו ולהתפלל, אך עדיין יותקף על-ידי הרוע במהלך חייו וייגרר לתהום. הגעתם לשם בחייכם, שם למטה. חוויתם אומללות, כאב וסבל נוראי. אני אומר לכם: אל תדרדרו עוד. במקום זאת אני קורא לכם לעשות את השינוי הגדול! עלו כלפי מעלה ואני אבנה עבורכם גשר מעל לתהום! עיזבו דרך זו של סבל ועלו על דרך האלוהים. בדרך זו אין אומללות, אין כאב, אין משהו שלא ניתן להחלמה – כאן הכל טוב. דרך זו מובילה חזרה לאלוהים!"

לפי שטרנדר מחלה גופנית היא האזהרה האחרונה לכך שהאדם עומד בפני קשר רופף עם אלוהים. אך כפי שכותב טריין, בני-האדם כל כך התרגלו למחלה שהם רואים בה כמשהו טבעי ומתעלמים מהאזהרה. נהיה ברור יותר ויותר כיום לאן הדבר מוביל: האדם מתעלם מאזהרה אלוהית זו ושועט הישר לאסון. הרס כדור הארץ ויחד איתו - כל האנושות, נראה שהוא רק עניין של זמן.

אך אלוהים רוצה למנוע צעד אחרון זה של האדם להרס כללי. הסימנים – המחלה, אסונות טבע וכו', לא זוהו על-ידי האדם, ואלוהים עשה מה שעשה בעבר: שלח ישות רוחנית לכדור הארץ שפעלה בעקבות רצונו והזהירה את האנושות לחזור בתשובה.

לברונו גרונינג ניתן התפקיד לעזור לחולים, לסובלים, לנכים, ולשחרר אותם מעוניים ולקרוא לאנושות כולה לעשות את השינוי הגדול.

האדם הפשוט מדנציג הכיר את חוקי החיים הבסיסיים. הוא הכיר את הקשרים בין הרוח והחומר; ידע ממה נבעו המחלות ואיך ניתן לחסלן. מעל לכל הוא נשא בתוכו את מה שכל כך קשה כיום למצוא: את האהבה לאלוהים.

הוא לא רק הסביר לאדם את מקור מחלתו, אלא גם עזר לו, למרות שהדבר גרם להיותו מטרה לדחייה, לאוייבים וללעג. עבורו גאולת רעו האדם, שחרורו מסבלותיו, היתה חשובה יותר מטובתו האישית.

"תנו לי את מחלותיכם! תנו לי את דאגותיכם! לא תסתדרו איתן. אני אשא אותן עבורכם. גבי רחב."

והוא לא רק אמר זאת, הוא גם עשה זאת, כפי שנאמר במספר בלתי מבוטל של דו"חות הצלחה. אך המדהים הוא שכיום, עשרות שנים לאחר מותו, הוא עדיין עושה זאת, וההצלמות לא פסקו.

ספר זה יהיה עדות לפועלו של ברונו גרונינג. הוא ידווח על חייו, שיטתו, ועל ההשפעה שהייתה לו, וכן מה שהוא החל בהפעלתו. אך הדבר ירחיק לכת ונראה איך, דרכו, לא רק המחלות נעלמו, אלא איך האנשים גם חזרו וחוו אושר ולמדו לארגן את חייהם. זוהי המטרה הסופית של ברונו גרונינג.

"אנשים אומרים לי: רב-אומן; אך מי אכן רב-אומן? זה השולט לחלוטין באומנותו, למשל, הוא רב-אומן. ישנם מסגרים, חייטים, נגרים רבי-אומנים וכו'. משאלתי היא שתהפכו ל"רבי-אומנים של החיים!"

כל אחד מאיתנו כל יום צריך לעמוד ב"מאבק החיים" ולא להפנים כל רוע. עליו להתמודד עם כל מצבי החיים ולעשות טוב. ברונו גרונינג קרא לאנושות להתייחס ברצינות למצווה "ואהבת לרעך כמוך" ולהכיר בכל האנשים כילדי האלוהים. מקומם יחדיו ואסור להם להילחם זה בזה, לא לנהל מלחמה זה עם זה. אם האנשים ייקחו זאת לתשומת לבם, באמת לאהוב את רעם ולעזור לו, אז הכל ייראה שונה על פני כדור הארץ. בעיות כלל עולמיות גדולות רבות של זמננו ייפתרו מעצמן. האדם זקוק רק לבטוח ברעהו, לכבדו ולאהבו, ולבקש את ברכת האל, ואז יתרחש שינוי אותו איש מאיתנו אינו יכול לדמיין כיום. ולשם רוצה ברונו גרונינג להנחותנו. ההבראה היא הצעד הראשון; אך הדרך מובילה רחוק יותר ויש לה רק מטרה אחת: קשר מלא ושלם עם אלוהים!

חלק I

דמותו של ברוננו גרונינג

מעטים השמות שעוררו רגשות בשנות החמישים כשמו של ברוננו. כמעט שום אירוע לא עורר תגובות כה מנוגדות כמו האירועים סביב ברוננו גרונינג. אלה אהבו והעריצו אותו, האחרים שנאו אותו ולחמו בו. לאלה הוא היווה תקווה אחרונה לאחר מסע חסר הצלחה דרך הסמכויות של מדע הרפואה. לאחרים הוא ייצג את הסכנה הגדולה ביותר שאיימה למוטט את תמונת העולם שנבנתה במאות שנות מחקר מדעי.

איזה מין אדם היה ברוננו גרונינג שגרם להתלקחות רגשית כה חזקה סביבו? אלה כרעו ברך ואחרים הושיטו ידם לחרב. מעטים האנשים בתקופתו, שלגביהם קריאות "הושיע נא" ו"צילבו אותו" נשמעו זו בצד זו.

ברוננו גרונינג: תופעה שכדאי להתחקות על עקבותיה.

פרק 1: חייו

בעת שהעיתונים דווחו במאי 1949 על "רופא הפלאים" מהרפורד, מאחורי ברונו גרונינג הייתה דרך חיים ברוכה בפירות של ניסיון ומרוצפת באבני המחסור.

ילדות ונעורים

ברונו גרונינג נולד ב-30 במאי 1906 בדנציג-אוליבה כילד הרביעי של אוגוסט ומרגרטה גרונינג. הוריו הבחינו כבר בשלב מוקדם במיוחדות של בנם. כך לעיתים כאשר האב הגיע הביתה כועס וגוער, נשמעו לפתע קולות רמים מחדרו של התינוק. כאשר ההורים בדקו בבהלה מה קורה, הכל השתק והתינוק נח בשלווה בעריסתו. האב היה זונח את גערותיו ומתנהל בשקט בבית. ארועים כאלה ודומים, התמיהו את ההורים והאחים. ייתכן כי האב הרגיש אי נוחות ותחושת מוזרות. ככל שברונו התבגר, כן הפך לזר יותר עבור סביבתו. אגון ארתור שמידט (Egon Arthur Schmidt) מדווח בספרו "ריפויי הפלאים של ברונו גרונינג":

"חולם בהקיץ' היה הכינוי של ברונו גרונינג בקרב המשפחה. הוא היה מזכיר זאת לעיתים קרובות וכאשר הוא מטיח זאת בלצון בפני אחיו, הם מפנים בבושה את ראשם. ביחוד הדגיש האח הבכור גאורג, שברונו מעולם לא הלשין על אחיו, אפילו אם התעלול נגע בו והוא סבל ממנו."

ברונו הרגיש דחיה לסביבה חסרת החמלה והיה נמלט אל הטבע. הוא הרגיש משיכה גדולה יותר לחיות, לעצים ולשיחים מאשר אל בני האדם. לעיתים הוא נעלם לשעות ביער הסמוך.

"כאן חוויתי את אלוהים, בכל שיח, בכל עץ, בכל בעל חיים, ואפילו באבנים. ללא תחושת זמן, יכולתי לעמוד שעות ולהרהר ותמיד חשתי כאילו מתרחבים חיי הפנימיים עד לאינסוף."

הוא מעולם לא השתתף במריבות הפראיות של בני גילו. לכן לעיתים קרובות הוא היה ללעג והוכה ונענש על שהוא שונה.

עם הזמן ניתן היה להבחין בכן זה של הוויתו של ברוננו גרונינג, שמאוחר יותר הביא לכינויו "רופא הפלאים": בנוכחותו נרפאו בעלי חיים ואנשים. במיוחד בתקופת מלחמת העולם הראשונה, אהב לבקר את בתי החולים הצבאיים שבהם היה אורח רצוי. הפצועים הרגישו טוב בנוכחותו ורבים נרפאו. חולים היו מבקשים מאימו שתבוא אליהם עם ברוננו הקטן. במשפחה ובין המכרים, נתקבל כושר הריפוי שלו בברכה.

ברוננו גרונינג כותב בקורות חייו:

"כבר כילד קטן, השתחררו חולים בנוכחותי, מתחלואיהם. בעת התרגשות או ריב, היו כמה מילים מפיי, מרגיעות ילדים וגם מבוגרים באופן מוחלט. כבר כילד, יכולתי להבחין שבעלי חיים, שנחשבו ביישנים או תוקפנים, התנהגו בנוכחותו ברוח טובה ובמתינות. משום כך, היו היחסים שלי בבית ההורים יוצאי דופן ומתוחים. במהרה שאפתי לעצמאות מוחלטת כדי לצאת מהסביבה המשפחתית שבה נתפשתי בצורה מוטעית.

שנות ההכנה

אחרי שסיים את הכיתה החמישית בבית הספר, החל ברוננו גרונינג בהתלמדות בתחום המסחר. ואולם, לאחר שנתיים וחצי, הוא נאלץ לעזוב אותה בלחצו של האב. האומן בתחום הבניה רצה שבנו גם הוא ילמד מקצוע בתחום הבניה. הוא הביאו ללימוד נגרות, אך גם כאן הוא לא סיים. המצב הקשה לאחר מלחמת העולם הראשונה מנעו זאת - רבע שנה לפני סיום התמחותו כשוליה, נאלצה החברה שאצלה למד להיסגר מחוסר הזמנות. בתקופה שלאחר מכן, הוא הרוויח את לחמו מעיסוקים שונים. הוא ניהל כמעט שנתיים נגריית בנין וריהוט, עבד כפועל תעשייה, כעובד זמני, כשליח מברקים ובהתקנות חשמל במתח נמוך. אגון ארתור שמידט כתב על תקופה זו:

"דווח לי על ידי חברים לעבודה, שכל עבודה בה עסק, צלחה בידו: אם תיקון שעונים, מכשירי רדיו, אם עבודה כמסגר. בייחוד הייתה לו גישה לעניינים טכניים. הוא אף לא נרתע מהעבודות הגסות ביותר. הוא עשה את חלקו כעובד נמל, כמו כל שותפיו לעבודה. הוא לא הסתיר זאת, מאחר ודרך זאת הייתה חלק מהדרך שהובילה אותו למעמקים, כדי להגיע לגבהים. אמרה סינית עתיקה אומרת: 'מי שמעולם לא עבר דרך ביצה, אינו יכול להיות קדוש'. יש מספיק עדויות משותפות לדרכו. אחת מהן הגיעה אלי רק לאחרונה ובה נאמר, שאחרי שנה של עבודה משותפת, ברונו גרונינג זכור לו לטוב, והיה מעל לכל ספק, החבר לעבודה הטוב והישר ביותר שהיה לו מעולם.

בגיל עשרים ואחת הוא התחתן. ואולם אשתו לא הבינה לליבו. היא רצתה להגבילו לחיי משפחה בורגניים והתייחסה לריפויים בביטול כ"גחמות". הבנים הראלד וגונטר שנולדו ב-1931 וב-1939, מתו שניהם בגיל תשע. למרות שרבים מספור חוו ריפוי באמצעות ברונו גרונינג, לא האמינה גרטרוד גרונינג ביכולת הריפוי של בעלה. היא מסרה את הילדים לטיפול לרופאים ולא לידיו. ואולם הרפואה לא יכלה לעזור. שניהם מתו בבית החולים, הראלד ב-1939 בדנציג וגונטר ב-1949 בדילנבורג. עבור ברונו גרונינג, היו אלה מכות גורל קשות. שנים אחר כך עדיין מלאו עיניו דמעות כאשר דיבר על בניו.

כך הייתה התקופה בין מלחמות העולם עבורו, תקופה של הכנה לקראת עשייתו המאוחרת יותר. הוא היה צריך לעבור ניסיונות קשים, כדי להבין את האנשים בכל נסיבות החיים ולחוש את קשייהם.

במלחמת העולם השנייה הוא גויס לצבא ב-1943. שם נוצרו חיכוכים, שכן, משום סירובו לירות באנשים, היה צפוי לעמוד למשפט צבאי. לבסוף הגיע לחזית בכל זאת. הוא נפצע, נשבה בשבי הרוסי והגיע בסוף 1945 כמגורש ממולדתו, למערב גרמניה.

התנהגותו של ברונו גרונינג במהלך המלחמה, הייתה טבועה בחותם רצונו לסייע. אפילו בחזית, הוא ניצל כל הזדמנות לפעול למען חבריו, או למען האוכלוסייה האזרחית.

בכפר רוסי הוא אפשר לבני אדם שעמדו לגווע למוות מרעב, גישה למלאי מזון של הצבא. בשבי הוא פעל להשגת לבוש, אוכל ותנאי מגורים משופרים. לרבים שסבלו מבצקות רעב, הוא סייע להבריאה. בזוועת המלחמה הוא לא הרג שום אדם, אבל עזר לרבים אין ספור.

בדצמבר 1945, הוא שוחרר מהשבי והקים לעצמו בדילנבורג שבמחוז הסן, חיים חדשים והביא את משפחתו אליו. לאחר שגם בנו השני מת ואשתו רצתה למנוע ממנו כל פעולת סיוע לזולת, הוא נפרד ממנה. הוא הרגיש חובה לאפשר לבני האדם גישה לכוחות הריפוי שבהם ניחן. הוא אמר:

"איני שייך ליחידים, אני שייך לאנושות."

בראשית 1949, הובילה אותו דרכו לחבל הרוהר. כתוצאה מדווחים של כמה אנשים שנרפאו, הוסבה תשומת ליבם של יותר ויותר אנשים אל ברונו גרונינג. הוא עבר מבית לבית להיכן שנדרש לסייע לחולים. כך הוא פעל בהיקף מצומצם, עד שבמרץ 1949 הוא נענה להזמנת מהנדס מהרפורד לבקר את בנו.

רופא הפלא מהרפורד

דיטר הולצמן היה מרותק למיטה מזה זמן מה. הוא סבל ממחלת שרירים מתקדמת ואיש מהרופאים והפרופסורים אליהם פנו הוריו, לא יכול היה לעזור לו. לאחר שברונו גרונינג הגיע לעזור לו, החל הילד ללכת. המהנדס הולצמן שהיה, נפעם מהריפוי הפתאומי של בנו, ביקש מהאורח להישאר. הוא רצה להזמין חולים נוספים, כדי שרופא הפלאים יוכל לעזור להם.

ברונו גרונינג ניאות ומיום ליום הגיעו יותר מחפשי החלמה. יותר ויותר בני אדם שמעו על ההתרחשות מעוררת הפליאה סביב לגרונינג. לא חלף זמן רב ושמו היה בפי כול. העיתונים דווחו אודות "רופא הפלא" והוא הפך לנושא שיחה מרכזי. אלפים זרמו לוילה למספלאך והמונים צבאו על הבית.

מאנפרד לוטגנהורסט מהעיתון "מינכנר מרקור" כתב ב-24 ביוני 1949 בין השאר:

"כאשר הגעתי ב- 10.30 בבוקר להרפורד, עמדו לפני הבית הדו קומתי הקטן בוילהלמס פלאץ קרוב לאלף איש. זה היה מחזה של מצוקה שלא תשוער. אין ספור משותקים על כסאות גלגלים, אחרים שנישאו על ידי קרוביהם, עיורים, חרשים-אילמים, אימהות עם ילדים בעלי פיגור או משותקים, נשים זקנות וגברים צעירים נדחקו ונאנחו. כמעט מאה מכוניות, משאיות ואוטובוסים חנו בכיכר וכולם הגיעו ממרחקים.

"החושבים אתם שתרפאו?" שאלתי את החולים. הם הניעו ראשם בחיוב. "מאתמול היית צריך להיות כאן" אמר אחד מהם. "מר גרונינג היה בעיר פירזן בחבל הריין וכאן בחצר נעמדו חמישה משותקים על רגליהם והלכו הביתה. ריפוי מרחוק - החצר ריפאה אותם". החולים האחרים אישרו זאת.

המשכתי ללכת דרך ההמון ורשמתי את סיפוריהם המופלאים שיכלו למלא ספר. כשהדלקתי לי סיגריה, אמר אדם צעיר לצידי: 'אנא מכור לי אחת!' הוא לבש מדים ונראה כמי שחזר מהשבי הרוסי. נתתי לו סיגריה והוא אמר בגאווה 'תראה, אני יכול עכשיו לעשות הכול בכוחות עצמי.' תוך כדי כך, הוא הניע את זרועו הימנית ואת האצבעות ואת רגלו הימנית. האם גם אתה נרפאת על ידי גרונינג? שאלתי אותו והוא ענה: 'אני נפגעתי ברוסיה והייתי משותק בצידי הימני. מר גרונינג הסתכל עלי ועכשיו אני שוב בריא לגמרי, עד עכשיו איני מסוגל לתפוש את זה.' הוא הניע את אבריו באושר.

פניתי לקבוצה שעמדה סביב לאשה כבת ארבעים בעלת שיער לבן. 'כמובן', שמעתי אותה אומרת, 'גם אני נרפאתי על ידי מר גרונינג. היו לי כיבי קיבה ענקיים, רזיתי יותר ויותר ומרב כאבים, לא יכולתי לישון. היינו שנים עשר איש אצל גרונינג. (...) עלי הוא הסתכל ואז הרגשתי כאילו כיבי הקיבה נופלים כאבנים אל הרצפה. מאז אין לי יותר כאבים, אני מעלה במשקל, וצילומי הרנטגן שעשו לי, הראו חד משמעית, שהכיבים נעלמו. העמדתי את עצמי לרשות ועדת החקירה

ואני יכולה לומר לכם, שהם אכן השתוממו! האישה המשיכה: 'אך זה עדיין לא כלום. בשבוע שעבר, עמד אדם עיור כאן בחצר. הוא חיכה כמה ימים ולילות. מאחר ואני באה לעיתים קרובות, שמתי לב אליו, ריחמתי עליו והזמנתי אותו לאכול, אך הוא סירב וטען 'אסור לי לאבד את הרגע בו מר גרונינג יצא.' אז הבאתי לו לחמניות ואמרתי לו שאדאג שיביאו אותו אל תחנת הרכבת. 'איני צריך איש, כי אני אוכל ללכת בעצמי לתחנת הרכבת.' ואז חוויתי את זה בעיני. מר גרונינג בא והאדם הצעיר צעק: 'אני יכול שוב לראות!' ואכן, הדוק סר מעיניו. הוא תיאר לי איזה תיק החזקתי בידי. הוא אמר 'שם נוסע אוטו וכאן לוח המספר שלו' והוא מצא בכוחות עצמו את הדרך לתחנת הרכבת. כל העומדים סביב בכו משמחה.'

לא עבר זמן רב והרשויות - בראש ובראשונה רשויות הבריאות - החלו לעסוק בעניין. הוקמה ועדת חקירה ונאסר על ברונו גרונינג לרפא.

כמה רופאים בעלי השפעה היו אויביו המוצהרים ודרשו שהוא יעמיד עצמו לבדיקה מדעית של יכולת הריפוי שלו. מה היה היחס שעמד מאחורי האיסור, ניתן להסיק מעדויות של רופאים שהיו מעורבים משמעותית בעניין: "גרונינג יכול להוכיח מה שהוא רוצה, בכל מקרה, לא יתנו לו רשות לריפוי." "זה נוגד את כבודם המקצועי של הרופאים, להתעסק עם גרונינג."

בסוף יוני, הוא נאלץ לעזוב סופית את הרפורד. כל הניסיונות לקבל רשות לריפוי כשלו.

"תופעת גרונינג" והמדע

באותו זמן לערך, החלו האחראים לתחום הרפואי בכתב העת "רוויז" לבדוק את הצלחות הריפוי של ברונו גרונינג. הפסיכולוג והרופא פרופ' ה.ג. פישר (H.G.Fischer), נסע עם צוות כתבים להרפורד. שם הוא ניהל שיחות עם מבריאים והיה עליו לקבוע, להפתעתו, ש"שיטת" גרונינג אכן הביאה להצלחות. כתוצאה מכך החליט כתב העת לתרום לסייע לבירור המדעי של "תופעת גרונינג".

בבית החולים האוניברסיטאי של היידלברג אמורה הייתה "שיטת הריפוי" של "רופא הפלא" להיבדק.

ברונו גרונינג הסכים להצעותיו של פישר, משום שהוא הבטיח לו חוות דעת חיובית, במידה ותהליך הבדיקה יביא לתוצאות חיוביות. גרונינג קיווה כי מצא דרך לאפשר לעצמו פעילות חופשית.

ב-27 ביולי החלו הבדיקות. האנשים שעליהם היה עליו להוכיח את הצלחותיו, נבחרו מקרב אותם חולים שפנו אליו ביותר מ-80,000 מכתבי בקשה לעזרה. אליהם נוספו מספר פציינטים של בית החולים לדולף קרהל שבהיידלברג. כולם נבדקו בקפידה ונקבעו אבחונים מדויקים. לאחר מכן, הגיעו לגרונינג שפעל עליהם ב"שיטתו". בכל התהליך נכחו רופאים. הם היו עדים לכך שבחלק מהמקרים, מחלות נעלמו באופן מיידי. הבדיקות לאחר מכן בבית החולים, אישרו את ההחלטות. אפילו ממחלות בלתי ניתנות לריפוי, כגון מחלת בכטר, החלימו.

בחוות דעת מוקדמת שפורסמה ב"רוויו", הצהיר פרופ' פישר במפורש שברונו גרונינג אינו שרלטן, אלא רופא נפש מוכשר. בכך הוא ניסה להסביר את "תופעת גרונינג" בדרך הראיה שלו, ואולם ללא נגיעה במהות האמיתית של דרך הריפוי שלו.

חוות הדעת הסופית אמורה היתה להינתן לאחר עיבוד כל התוצאות. הובטח לברונו גרונינג, שתיפתח הדרך להמשך פעילותו. בינתיים פרשו הפרופסורים פישר ופון-וויצקר (שתחת ניהולו עמד כל הפרויקט) את ההצעה הבאה לברונו גרונינג: הם יקימו מרפאות, שבהן הוא יפעל לצידם של רופאים. את הניהול ובחירת הפציינטים הם שמרו לעצמם. על כך תגובת ברונו גרונינג:

"הדרישות הכספיות שהועמדו בפני בהקשר זה, היו כאלה שלא יכולתי להסכים להן. כמובן שהתקיימו בענין דיונים רבים, גם עם אדונים שהיו אמורים לממן מפעל זה. לא יכולתי להסכים להצעות של פרופ' פ. ולכן דחיתי אותה משום:

1. שלא היתה לי אגורה ולכן לא יכולתי להתחייב להתחייבויות כספיות, שבהן לא הייתי יכול לעמוד.

2. שמעולם לא חשבתי לעשות מכל התוכנית עסק.

לכן כל זה היה עבורי דרישה בלתי אפשרית. מלבד זאת, רציתי לעשות רק מה שייעודי קבע לי: לעזור למבקשי העזרה ומכאן, שהיה עלי להעמיד את עצמי לרשות הרופאים והמרפאים הפסיכולוגיים, אך אף פעם לא לעשות מכל זה עסק."

גישתו המסתייגת של ברונו גרונינג גרמה לכך שהפרופסורים איבדו את עניינם בברונו גרונינג. חוות הדעת המובטחת לא נכתבה מעולם. במקום לאפשר לו פעילות חופשית הוצבו מכשולים חדשים בדרכו. תוך כדי הבדיקות שנערכו הופיעו ברישומים לגבי "שיטת הריפוי" שלו המושגים "שיטת ריפוי", "טיפול", "פציינטיים" וכולי וההתייחסות לפעילותו הייתה כאל פעילות רפואית. כך נוצר הבסיס להתנגשות עם חוק המרפאים.

ה"טראברהוף"

לאחר סיום הבדיקות בהיידלברג, פנה ברונו גרונינג באוגוסט 1949 לדרום גרמניה. הוא רצה להתרחק מההמולה שנעשתה סביבו ופרש למקום בבעלות פרטית בקרבת רוזנהיים. בתחילה הצליח לשמור את מקום שהותו בסוד ואולם משדווחו עיתונים על הגעתו לבווריה, החלה נהירת המונים. עד ל-30,000 איש הגיעו לטראברהוף שברוזנהיים. העיתונות, הרדיו ויומן השבוע דווחו. נוצר אפילו סרט שנשא את הכותרת "גרונינג" ושתיעד את ההתרחשויות סביבו.

העיתון "צייטונגסבליץ" דווח במהדורה מיוחדת בשבוע השני של ספטמבר:

"בינתיים התאספו יותר מעשרת אלפים אנשים, שחיכו שעות בשמש הלוחשת לרגע הגדול, שבו הופיע גרונינג על המרפסת, דיבר להמון והקרין את כוח הריפוי שלו. האנשים עמדו לחוצים זה לזה בצפיפות, כדי ליהנות מ"קרני המרפא" שלו. וכבר החלו התגובות אצל החולים הקשים ביותר, שעל כסאות הגלגלים, או הישובים על הכסאות שלהם או אצל העומדים סביב.

שוב הניעו משותקים את גופם הנוקשה. מאות דיווחו על כאבים חזקים יותר במקומות החולים בגופם, תחושות משיכה, דקירה, דגדוג, על תחושת "קלות" קשה לתיאור או על כאבי ראש שנעלמו לפתע.

לא רק בטראברהוף, אלא בכל מקום בו הופיע גרונינג, הוא הוקף באין ספור חולים. אניטה הוהנה (Anita Hoehne) בספרה "מרפאים רוחניים כיום", מתארת את ההתרחשויות סביב גרונינג כך:

"רק היה גרונינג מודיע על בואו וכבר החלו עליות לרגל. אופינית ההתרחשות שהעיתונאי רודולף שפיץ היה עד לה בביקור של ברונו גרונינג במינכן בספטמבר 1949:

'בערך בשעה 19.00 עמדו אלפים ברחוב זוננשטראסה. ב-22.30 הם עדיין עמדו שם. עברתי חמש שנות מלחמה, אבל אף פעם לא הייתי מזועזע כמו בארבע השעות, בהן ישבתי מול ברונו גרונינג וחוויתי מצעד מזועזע של סבל. חולי מחלת הנפילה, עיוורים ומשותקים עם קביים. אמהות הושיטו לגרונינג את ילדיהם המשותקים. היו התעלפויות, נשמעו צעקות, קריאות מתחננות לעזרה, בקשות, אנחות.'

חולים על אלונקות, משותקים, המון גדול, ובכולם צפה עיתונאי אחר ממינכן, ד"ר קורט טרמפלר, וכן בטראברהוף, שם גר ברונו גרונינג באותה עת. טרמפלר הגיע ככתב של "מינכנר אלגמיינן" – עיתונאי שקול, שנצמד רק למה שהוא ראה ושמע:

'אנו שומעים עכשיו מהמרפסת קול שאינו קולו של גרונינג וממהרים לחלון. ראש משטרת מינכן, פיצר, מדבר אל הקהל. הוא מדווח שכאב אישיאס, ממנו סבל זה שנים, נחלש בנוכחות גרונינג. פיצר ודאי אינו אדם הנוטה לדמיונות סופר-רגישים, אבל על מה שהוא עצמו חווה, הוא יכול להעיד. כעת הוא מביע את אמונו בגרונינג בפומבי וחבר הפרלמנט האגן ממשיך עם הצהרה דומה."

גם הרשויות בבואריה נקטו בגישה אוהדת לגרונינג. העיתון "מינכנר מרקור" מדווח ב-7 בספטמבר 1949 תחת הכותרת "רצון טוב כלפי ברונו גרונינג":

"ראש הממשלה ד"ר אהארד, הסביר ביום שני במסיבת עיתונאים, כי אין להכשיל את פעולתה של "תופעה יוצאת דופן כברוננו גרונינג", על סמך סעיפי חוק. לדעתו, אין קשיים גדולים שעומדים בדרך לרישוי ברוננו גרונינג בבוואריה.

משרד הפנים הבווארי מודיע: הבדיקה של פעילות הריפוי של ברוננו גרונינג עד כה, הביאה למסקנה שניתן לראות בה מעשה של אהבה, אשר אינו דורש הרשאה על פי חוק המרפאים."

בטראברהוף הייתה המולה גדולה סביב גרונינג. נמצאו אנשי עסקים רבים, שרצו להרוויח מכישוריו. הם הזיקו לשמו ולהערכה כלפיו וגרמו לריחוק ולהסתייגות של הרשויות ממנו.

כאשר לא ניתן היה להמשיך ולקיים את תנאי הפעילות, פרש גרונינג להרי בוואריה. הוא רצה לבדוק הצעות להקמת מרפאות. הוא רצה ליצור מסגרות שבהן יוכלו מחפשי עזרה לזכות בהחלמה בהליכים מסודרים. רופאים אמורים היו לעשות בדיקות לפני ואחרי הריפוי על פי הדגם של היידלברג ולתעד את ההחלמות המתרחשות.

אנשי עסקים סביב גרונינג

אחת ההצעות האלו נעשתה על ידי איש העסקים אוטו מקלבורג מוואנגרוגה. מתוך הכרת תודה על ריפוי אשתו, הוא רצה לעזור לגרונינג והעלה בפניו הצעות מפורטות להקמת מרפאות. ברוננו גרונינג נענה ומקלבורג נעשה "מנהל העסקים" שלו. בסוף דצמבר, שניהם נסעו לוואנגרוגה ושם דיבר גרונינג בארועים שמקלבורג אירגן וגרם לאין ספור ריפויים. הוא העניק אמון מלא למפקד לשעבר של מחנה ריכוז. בתצהיר בכתב בוואנגרוגה מ-8 בינואר 1950, הוא מפקיד את עתיד מפעלו לחלוטין בידי מקלבורג:

"מר גרונינג מצהיר על הסכמתו לתוכנית זו של מר מקלבורג ומתחייב להעמיד עצמו כל כולו להשגת מטרה זו, לתת כל סיוע נדרש להקמה המתוכננת של האגודה ולתת כל תמיכה לפעולתה העתידית ובכלל, לעשות כל שביכולתו כדי לסייע למטרות הנ"ל.

התחייבות זו נוטל מר גרונינג הן כלפי מר מקלבורג אישית וכן כלפי האגודה שמטרותיה כנ"ל והנמצאת בשלב הקמה.

מר גרונינג מתחייב מעבר לכך, שלא לתת תמיכה כזו לשום אדם אחר או חוג אנשים אחר. הוא יבצע את פעילותו רק במסגרת האגודה ורק באופן המוסכם על מר מקלבורג."

כבר בחודש ינואר, ייסד מקלבורג את "האגודה לחקר שיטות הריפוי של גרונינג". הוא עצמו נעשה מנהל וקיבל שכר של 1000-מ"ג לחודש. ברוננו גרונינג לא קיבל כסף. כפי שהתברר, מקלבורג לא קיים את הבטחתו. הוא ראה בגרונינג מקור כסף בלבד וקרא לו בהיתול "הסוס הטוב באורווה". לחולים היה שווה נפש. הוא קשר את גרונינג אליו באמצעות החוזה ו"מרפא הפלא" חייב היה לעשות מה שדרש.

רק ביוני 1950, הצליח גרונינג להיפרד ממקלבורג שכתגובה נשבע להתנקם בו: "את גרונינג עוד אקצץ, אשבור לו את כל העצמות".

בהמשך עבד גרונינג מספר חודשים עם המרפא אויגן אנדרלין. אדם זה קיבל ריפוי בטראברהוף והציע לגרונינג להרצות במסגרת הקליניקה שלו. ואולם גם אנדרלין התברר כאיש עסקים ותו לא. מטרתו לא היתה לעזור אלא להרוויח מ"תופעת גרונינג". לקראת סוף השנה, נפרד גרונינג ממנו וגם שיתוף פעולה מחודש ב-1952/3 נכשל מאותה סיבה.

בהמשך, קיים גרונינג הרצאות בגרפלפינג. העיתונאי דר' קורט טרמפלר אירח אותו וארגן את המפגשים. הוא הכיר את גרונינג כבר מספטמבר 1949. אז הוא סיקר ככתב של עיתון ממינכן, את אירועי טראברהוף וקיבל החלמה בלתי מצופה, מכאבי רגליים. לאות תודה, הוא כתב את הספר "החזרה הגדולה בתשובה" ופעל עבור גרונינג מול הרשויות.

בדומה למה שהיה אצל אנדרלין, גם ההרצאות בגרפלפינג משכו קהל לא מועט. החלמות שלא תאומנה התרחשו. ואולם, גם הקשר עם טרמפלר נפסק. הוא החליט יום בהיר אחד, שהוא למד מספיק מגרונינג, נפרד ממנו והפך למרפא עצמאי.

סובלנות כלפי רמאים

שוב ושוב פנו אנשים לברונו גרונינג, בתואנה כי הם רוצים לעזור לו. ואולם רבים היו רק מעוניינים לעשות כסף מכישרונותיו. דומה שהוא משך אנשים כאלה כמו מגנט. כאשר הם לא השיגו את מטרתיהם או כאשר הוא נפרד מהם, לעיתים מזומנות, הם ניסו לכפות עליו תשלומי כסף באמצעות הליכים משפטיים ארוכים.

כך למשל גברת הילזמן. לאחר שנתברר שלא יכלה להרוויח מגרונינג, תבעה אותו בבית הדין לעבודה. היא דרשה להתייחס לזמן שעבדה עבורו בהתנדבות, כזמן עבודה ולשלם לה עבורו. ברונו גרונינג נאלץ לשלם לה סכום חודשי עד יום מותו. לא היה זה מקרה בודד. באופן זה, או בדומה לכך, הראו רבים מעוזריו לשעבר את פרצופם האמיתי.

ואולם, מדוע נתן ברונו גרונינג לעוזרים מדומים אלה להתקרב אליו כל כך? מדוע לא דאג להתרחק מ"אנשי עסקים" כאלה?

בהרצאה ב-31 באוגוסט 1950 במינכן, הוא התייחס לשאלה זו:

"מה אנשים לא ניסו, כדי להרוויח כסף מאדם קטן זה ומהידע שלו. הם חשבו שגילו מכרה זהב. חלקית, אכן הייתה להם הזדמנות להרוויח כסף, אך תודה לאל, ללא תועלת עבורם. גם אנשים כאלה נחוצים כדי להראות מי הוא האדם, כאשר הוא דורך על גוויות ואינו שואל, האם הוא עוזר לחולים או לא. יש אנשים המהלכים על גוויות. הם יכולים בשלווה לראות חולה שוכב.

האנשים האלה אף פעם לא התעניינו בכך, הם לא ויתרו על שום אמצעי, כדי להיות בקרבתו. אני יודע, שמידע פעם מוצגת השאלה, ובכן אם האיש הזה יודע כל כך הרבה, מדוע הוא לא ידע את זה, אולי אינו יודע דבר. אם ובאיזו מידה אני יודע משהו, תגלו בהדרגה. אבל עניין זה היה הכרחי. זה נדרש להקמת מפעל זה, כדי לפלס עבור כולכם את הדרך."

גרטה הויזלר בספרה "כאן האמת על ואודות ברונו גרונינג" מספרת על ההתרחשות הבאה:

"כאשר פעם נפרדתי ממר גרונינג ואמרתי: 'מר גרונינג, אני מאחלת לך שעתה תהיה לך המנוחה הנחוצה כדי לפעול ושלא יתקרב אליך עוזר מזויף", הוא ענה להפתעתי הרבה": 'טעות גדולה. זה חייב להיות כך!' אז לא הבנתי זאת, אבל הוא הסביר למה הוא חייב לעשות ולסבול זאת. הוא גילה לי בכך סוד גדול:

'אני יודע מה האדם נושא בחובו. ואולם אם הייתי אומר לאנשים: 'זה שקרן, זה רמאי, גנב, איש לא היה מאמין לי. מה עלי לעשות? אני חייב למשוך אנשים אלה אלי, ללמדם את הטוב, להניעם לחזרה בתשובה ואז לתת להם הזדמנות לשקר, לרמות ולגנוב. אם הם עושים זאת עכשיו למרות זאת, אזי יודע כל אחד מי הם. אז אני מרשה להם להתקרב אלי מאד ואיני פחדן, אז אני לוחם'."

המשפט הגדול הראשון

ב-1951-1952 במינכן, עמד ברונו בפעם הראשונה למשפט בגלל עיסוק בלתי מורשה בריפוי. אם ב-1949 משרד הפנים הבווארי ראה בפעילותו מעשה של אהבה, הרי עתה היא הוערכה כמעשה ריפוי במובן הרפואי. כתב האיטום התבסס על חוק המרפאים משנת 1939. חוק זה שם קץ לחופש העיסוק בריפוי ואמור היה בזמנו להפקיד את העיסוק בריפוי בידי רופאים נאציים. ברונו גרונינג זוכה הן בערכאה הראשונה והן בשנייה. השופט בערכאה הראשונה כתב בפסק הדין במרץ 1952:

"בית המשפט יראה זאת כעזות מצח להרשיע את הנאשם על סמך חוות דעת חד צדדיות. שכן, כפיפות פועלו של גרונינג לחוק המרפאים, מוטלת בספק רב, מאחר והוא משתייך לתחום שעד היום לא נחקר במידה מספקת."

בהליך הערעור אושר הזיכוי, ואולם פעילותו של ברונו גרונינג צוינה בפירוש כפעילות ריפוי על פי חוק המרפאים:

"לפיכך, הנאשם פעל ללא היתר וללא היותו רופא לאבחון, ריפוי או צמצום מימדי מחלות, כאבים או נזקים גופניים בבני אדם, פעילות שיש לראותה כריפוי על פי חוק המרפאים. (...)

הרשעה של הנאשם לא יכלה להתקיים, משום שהנאשם טעה באי הבנתו את היות פעילותו פעולת ריפוי על פי חוק המרפאים, טעות המבטלת את אשמתו, משום שלא פעל כך בכוונה."

מאחר והטעות שבה נמצא ברונו גרונינג לדעת בית המשפט הובררה על ידי פסק הדין, משמעות ההחלטה - למרות הזיכוי - הייתה שוות ערך לאיסור משפטי על פעילות הריפוי שלו. מעתה ואילך היה על ברונו גרונינג לדעת, שפעילותו הינה פעילות ריפוי בהתאם לחוק המרפאים וככזו, אסורה. ההקשרים האמיתיים של פועלו, שעל פיהם אין לדרך פעולתו כל קשר עם ריפוי במובן הרפואי, לא הוכרו.

גלולות גרונינג

שוב נאלץ גרונינג לחפש דרכים שיאפשרו לו פעילות חופשית. הוא רצה לפעול חוקית בדרכים מסודרות ולהמנע מכל התנגשות בחוק המרפאים. הוא אפילו היה מוכן לעבור בחינה לקבלת רישוי לעסוק כמרפא, ואולם פנייתו נדחתה בנימוקים מפוקפקים מאוד.

אפשרות טובה להגיע בכל זאת אל האנשים, נזדמנה כאשר רודולף בכמן הציע לו להקים "מעבדה ביולוגית-דינמית". שם תכנן בכמן לייצר שני חומרים ביולוגיים "52G" ו-"52L", על פי מרשם ביתי. לתוך חומרים אלה אמור היה גרונינג להכניס את כוח הריפוי שלו.

ברונו גרונינג נענה להצעה וייצור התכשירים האלה אכן התבצע. ב-9 ביוני 1953 דווח גרונינג על התוכנית:

"לייצור אמצעי הריפוי האלה, עומדת לרשותי מעבדה עם כל האביזרים המודרניים וצוות עובדים מדעיים. על פי הנחייתי, יוצרה כבר שורה של אמצעי ריפוי שעמם הושגו תוצאות כמותן לא נודעו עד היום. מלבד על ידי רופאים רבים, נבדקו חומרים פעילים אלה על ידי בית החולים האוניברסיטאי של מינכן וחוות הדעת היתה מעולה. משרד הפנים הבווארי נתן, לפיכך, רישיון לייצור אמצעי ריפוי אלה. תעשיית התרופות מראה עניין רב בתכשירים. יצרנים מהו"ל רוצים להפיצם, חברות רציניות בגרמניה הציעו לרכוש מרשמים מסוימים."

מאוחר יותר הוא כתב ביחס לתכשירי המעבדה:

"מר רודולף בכמן הציע לי ב-1953, שהוא יתמוך בי ובפועלי. הוא עצמו, מר בכמן, ייצר את התכשירים ורצה, כפי שאמר, לתת לי בכך את הבסיס הכלכלי, שבאמצעותו אוכל לממן את המפעל שלי (הקמת בתי מרפא לחולים המחפשים ריפוי). כדי לבדוק כיצד מעריכים אנשי מדע הרפואה את התכשירים שייצר בכמן, יצרתי קשר עם ד"ר לרפואה הוכט ממינכן, שנתן לי אישור שהתכשירים הינם ללא דופי. על סמך אישור זה, נתתי את שמי למעבדה ועל כן הוא כונה 'מעבדת ברונו גרונינג'."

מר בכמן רצה למכור את התכשירים באופן פרטי מהסיבה הפשוטה, שרצה לחסוך את התווך של הסיטונאים והקמעונאים (בתי המרקחת). להצעתו זו לא הסכמתי מעולם ודרשתי שהתכשירים ישווקו אך ורק דרך בתי מרקחת. מר בכמן לא בצע דרישה זו: הוא היה איש עסקים פעלתני מאוד.

גם מר בכמן נתגלה כאיש עסקים, שרק חשב על כיסו. לא עמדה לרשותו המעבדה המצוידת היטב ומכל התוכנית צמחה לברונו גרונינג רק תועלת מועטה. להיפך: זמן קצר אחר כך, לאחר שבכמן מת, הוא הותיר חובות גדולים שגרונינג נאלץ להשיב במקומו. על כך שוב דברי גרונינג:

"לסיכום ברצוני להדגיש בקצרה:

- ראשית, לא חשבתי לעשות מזה עסק.
- שנית, התוצאה (הפצת התכשירים) הייתה אפסית, שכן מר בכמן כתוצאה מהתנהלותו הרעה, סידר אותי, כך שנאלצתי ועוד אצטרך לשלם אלפי מרקים. מר בכמן היה צריך כל כך הרבה כסף להקמת המעבדה, זה נעשה באמצעות הלוואות של ידידים שלי שעתה עלי להשיבם. מר בכמן נפטר בשנה שעברה ולכן אינו יכול למלא את התחייבויותיו בנדון. מאחר והוא לא הותיר דבר, הנני הנושא היחידי בנטל."

איגוד גרונינג

כדי להגיע למרות איסור הריפוי, למרב האנשים, ברוננו גרונינג הקים כבר בראשית שנות החמישים קהילות, בהן רק נשא הרצאות וכיוון את כל מרצו להעביר למבקשי העזרה את תורת האמונה שלו.

ב-22.11.53 הוא יזם הקמתו של ארגון גג בעיר מורנאו-זהאוזן בשם "איגוד גרונינג". האיגוד אמור היה להירשם ברישום האגודות ולתת לגרונינג את ההגנה החוקית לפעילותו. כך אמורה הייתה להימנע סופית התנגשות נוספת עם חוק המרפאים.

להנהלת האגודה השתייכו בין השאר הרוזן צפלין, הרוזן מטושקה, הברונית אני אבנר פון אשנבאך, פקיד בכיר באגף הבינוי, הרמן רידינגר והמנהל קונסטנטין וייסר ובתחילה גם רודולף בכמן, שהורחק במהרה. נשיא לכל החיים היה ברוננו גרונינג.

אחראי הפרוטוקול היה העיתונאי אגון ארתור שמידט. הוא היה בקשר עם "רופא הפלאים" עוד מהרדפורד והקים את ההתאחדות "מעגל ידידי ברוננו גרונינג". ואולם ארגון זה לא פעל לרוחו של ברוננו גרונינג ופורק כבר לאחר זמן קצר. גרונינג נפרד אז משמידט, משום שהוא מעל בכספי תרומות.

בשנת 1952, פנה שמידט מחדש לגרונינג, הצהיר שהוא הכיר בשגיאותיו וביקש לעזור בהקמת מפעלו של גרונינג. ברוננו גרונינג הסכים וכך ניתנה לשמידט הזדמנות נוספת להוכיח האם אכן טובת החולים היא שמעניינת אותו, או רק רווחים כספיים.

בשנת 1955 נפרד ברוננו גרונינג סופית משמידט, משום שהלה לא שינה את גישתו. הוא ניסה כבעבר להרויח מכשרונותיו של גרונינג. בדומה לגברת הילזמן לפניו, ניסה שמידט לאחר פרידתו מגרונינג, לפעול נגדו משפטית, כמה פעמים. הוא ניסה לקבל כסף בדיעבד, עבור עבודתו ההתנדבותית.

את ניהול האיגוד נטלו קונסטנטין ויסר והרמן רידינגר. מצד אחד, עורר הדבר תקווה, משום ששניהם היו אנשי העולם הגדול והשכלתם יכולה היתה להועיל למפעלו של ברוננו גרונינג. ואולם, זה גם טמן

בחובו סכנה, שהם יתנשאו נגד רצונו של הפועל הפשוט, מאחר ולא היה בעל השכלה כמותם.

במשך הזמן ההתפתחות אכן היתה כזאת, ושני האנשים התקשו יותר ויותר לקבל הנחיות כלשהן מברונו גרונינג. דומה היה שהם שכחו שהאיגוד לא רק נושא את שמו של ברונו גרונינג, אלא גם הוקם עבורו. עבורם איגוד גרונינג הפך יותר ויותר תכלית בפני עצמה. תכליתו המהותית, לעזור לסובלים, נשכחה מהם. נראה היה כאילו לא הסכימו לקבל את העובדה שגרונינג גרם לריפויים ולא האיגוד.

כך התפתח איגוד גרונינג יותר ויותר בכיוון ההפוך, ממה שאמור היה להיות. עבור האדם, שאת שמו נשא, הפך האיגוד לכלא, אשר במקום לשחררו, הצר יותר ויותר את צעדיו.

המשפט הגדול

ב-4 במרץ 1955 הגישה פרקליטות המדינה מחדש כתב אישום כנגד ברונו גרונינג. שוב נטען נגדו, שהוא פעל בניגוד לחוק המרפאים. סעיף אישום נוסף היה, הריגה מתוך רשלנות במקרה אחד.

לאחר שכתב האישום נמסר לו, הוא פנה אל ידידיו:

"ידידי היקרים !

בימים אלה פרסמו העיתונות הכתובה והרדיו הודעה די מגמתית אודותיי, שהודיעה לכם שפרקליטות המדינה במינכן הכינה נגדי כתב אישום על הריגה מתוך רשלנות. לכאורה הבטחתי הבראה לחולת שחפת בת שבע עשרה בסוף 1949 ומנעתי ממנה לפנות לסנטוריום ולרופא. לכאורה אני אשם במות אדם צעיר זה.

מי שקרא בראש צלול דיווחים אלה, ודאי הבין מה תכליתם: לגרום לבלבול בקרב ידידי ולמנוע ממי שמחפשים (הבראה) לפנות אלינו ולהתעסק בתורת הידע שלי. משתדלים למנוע את פעילותי, את פעילות איגוד גרונינג ואת פעילותכם בכל דרך אפשרית.

מובן מאליו שהנסיבות שונות מכפי שהן מתוארות. איני צריך להרחיב בפרטים, ככל שהדבר נוגע לידידי, שהרי הם יודעים שאיני נותן "הבטחות החלמה" ושאני מייעץ אף פעם להמנע מטיפול רפואי.

ב-1952 זיכו אותי. האין זה מתמיה ש"פרשת קופוס", שהתרחשה כבר בסוף 1949 ו-1950, לא הובאה לדיון במשפט נגדי ב-1951/52, למרות שכל המסמכים בנוגע אליה היו ידועים?

האין זה בולט, שהחקירות לשם משפט חדש נגדי, החלו בדיוק באותו זמן שבו נודע לציבור שב-22.11.1953 נוסד במורנאו 'איגוד גרונינג'?! שכן, מאז ינואר 1954 נחקרו מנחי החוגים, ידידים וחברי האיגוד והוטל עליהם פיקוח.

ההכנות למשפט נמשכו הרבה מעבר לשנתיים. ההגנה של ברונו גרונינג נתקלה בקשיים, משום שרוב עדי ההגנה נדחו ולעומת זאת אושרו עדי התביעה. ביניהם היו שניים מהאנשים שעבדו בעבר עם ברונו גרונינג: אויגן אנדרלין ואוטו מקלבורג. בייחוד מקלבורג - שבמשפט הראשון היה נאשם גם הוא - פנה בחריפות נגד גרונינג. הוא ניסה כל שביכולתו, כדי להזיק לגרונינג.

בסעיף ההריגה מתוך רשלנות, היה לו תפקיד מכריע. מדובר היה במקרה שהתרחש בזמן היותו "מנהל העסקים" של גרונינג.

בנובמבר 1949 נכח עובד הבנק אמיל קופוס עם בתו בת השבע עשרה רות, בהרצאה של גרונינג.

גרונינג הכיר מיד שלא ניתן היה יותר לעזור לנערה, והביע זאת באזני רופא שהיה נוכח. אולם מקלבורג הפעיל עליו לחץ כבד ודרש שהוא יעסוק במקרה הזה. כך התגלגלו העניינים למפגש אישי אחרי ההרצאה בין ברונו גרונינג ורות קופוס. גרונינג עודד את הנערה ודרש מהאב ליזום בדיקה רפואית מקצועית לאחר תשעה ימים. בכך הוא רצה להשיג שהנערה, שלא רצתה יותר שום קשר לרופאים, תעמיד עצמה מחדש בפיקוח רפואי. האב אישר כי יידאג לכך.

ההתכתבות שהתקיימה בהמשך, נוהלה על ידי מקלבורג ולא הגיעה לידי ברונו גרונינג. רק במאי 1950, הוא שמע שוב מרות קופוס. האב

שלח בזמן זה מכתבי תחינה לגרונינג וביקש כי יבוא לבקרו. מקלבורג לא העביר את המכתבים הלאה וקבע בהחלטה עצמית - ללא ידיעת גרונינג - מפגש עם מר קופוס. רק זמן קצר לפני המועד שנקבע, הוא דווח על כך לגרונינג ודרש ממנו להצטרף.

מאוחר יותר טען מקלבורג, כי ברונו גרונינג הבטיח לנערה החלמה. למעשה היה זה הוא שהבטיח לאב, שהוא יגרום לגרונינג לרפא את בתו. מקלבורג ראה בפקיד הבנק מקור הכנסה טוב, שאותו רצה לשאוב עד תום, אך לשם כך נדרש לו גרונינג. זמן קצר אחרי ביקור זה נפרד גרונינג ממקלבורג.

טענה קשה נגד ברונו גרונינג הייתה, שהוא אסר עליה ביקור אצל רופא. מול טענה זו ניצבה העובדה, שאותה אישרו אפילו עדי התביעה, שהוא שלח אותה לרופא כבר במפגש הראשון. גם בשידור רדיו בסתיו, 1949 הוא קרא לאנשים "לעשות בדיקה חוזרת אצל הרופא עד הסיום". למבקשי עזרה הוא ייעץ תמיד, לתת אמון ברופאיהם.

רות קופוס שכבר עברה תהליכי ריפוי כואבים, אך חסרי הצלחה, סירבה לעבור טיפולים נוספים. ב-30 בדצמבר 1950 היא נפטרה כתוצאה ממחלתה.

מבחינה רפואית האיר ד"ר אפרייהופר בחוות דעת רפואית, את המקרה הרפואי של רות קופוס:

"בהתבוננות נכוחה ישתכנע כל הדיוט - כפי שאכן נאמר גם על ידי משרד הבריאות בזקינגן - שריפוי היה חסר סיכוי לנוכח 'המצב הקשה מאוד' שעל פי חוות דעת רפואית היה 'מסכן חיים' או 'סכנה מושהית'. באותה מידה כל רופא, שהינו ישר וחסר שנאה או להט להגנת עמדתו ושאינו חושב שבידיו כל התרופות כנגד כוחות הטבע, יסכים עם חוות הדעת של פרופ' ליטין ממינכן, על פיה 'לא ניתן לומר שב-5.11.49 היה סיכוי גבוה להבראה'.

לדעתי זה יותר ממפליא, שהפציינטית חיה עד 30.12.1950, כך שייתכן שהשפעת גרונינג הביאה לעיכוב כלשהו במותה.

לסיכום, ברצוני לסיים את חוות דעתי באומרי שהטענות:

1 'שהיו סיכויי החלמה'.

2 'שחיייה של הפציינטית קופוס היו יכולים להיות מוארכים עוד יותר, לו מר גרונינג מעולם לא היה נמצא בקרבתה' אינן ניתנות לחיזוי ולפיכך, אינן מבוססות."

על הפרדוקס בכתב האישום נגד ברונו גרונינג על הריגה מתוך רשלנות, מצביע יוזף הומאן, מנהל חטיבת ביניים לשעבר, במאמר משנת 1956:

את הטענה: 'האמת בולטת ביותר כאשר הופכים את המקרה'.

ננסה לבדוק בפרשת קופוס. נניח שהנערה חולת השחפת היתה פונה בשלב הראשון של מחלתה למר גרונינג והוא היה במשך שנה וחצי מנסה לרפאה ללא הצלחה. נקרא לתקופה זו א'.

לאחר מכן כחולה אנושה, פונה הנערה לפרופסורים ורופאים ומתה בזמן הטיפול שלהם. זהו שלב ב'.

המשפט מתחיל ורופאים מופיעים כעדים מומחים. הם אמורים לקבוע מי חף מאשמה. אני מוכן להתערב על סכום גבוה, שכל הרופאים והפרופסורים בעולם היו מתייצבים מאחורי שלב ב' בטענה: כאן ברורה בכל עוצמתה אי האשמה שכן, כיצד נהיה אחראים לדבר שמישהו בתקופת טיפול של שנה וחצי 'פישל' בו? זה הרי מגוחך ואבסורדי.

והנה גרונינג נאשם בדיוק לגבי שלב ב'. ולפי טיעון זה, כל הרפואה האקדמית המודרנית, אולי מליון מדענים, ניצבים מאחוריו, ובאופן מלוכד מצביעים על חפותו (!).

בסוף יולי 1957, נערך הדיון בבית המשפט של מושבעים במינכן. בסעיף ההריגה ברשלנות, ברונו גרונינג זוכה. על האישום שהפר את חוק המרפאים, הוטל עליו קנס של 2000 מ"ג.

למרות שפסק הדין נראה במבט ראשון חיובי, הוא היה בלתי קביל עבורו. הוא היה שווה ערך לאיסור סופי על פעילותו. כתוצאה מטעות

של עורך הדין שלו, שהעריך את פסק הדין באופן חיובי בהרבה מאשר גרונינג, הוא לא פנה לערער, אלא פרקליטות המדינה ערערה. הדיון השני התקיים באמצע ינואר 1958 במינכן.

פרידה מאיגוד גרונינג

בינתיים הגיעו העניינים לידי מחלוקת בין ברונו גרונינג והנהלת האיגוד. כתוצאה מנוהלים צרי אופק, הזיק האיגוד מאוד לברונו גרונינג.

גורם הסכסוך היה פסק הדין במשפט, שחייב את ברונו גרונינג לשלם 2000 מ"ג, מאחר והוא לא לקח כסף עבור פעילותו ולפיכך לא עמדו לרשותו אמצעים כספיים מספיקים, החליט האיגוד כבר בראשית המשפט, שהאיגוד יכסה את ההוצאות. הויכוח בוועד המנהל היה באם הקנס נחשב לחלק מההוצאות. הכוונה היתה לבדוק בדרך מנהלית ארוכה, האם האיגוד בכלל מחויב לשלם את 2000 המ"ג. רק לאחר מכן, היו אמורים לעסוק בגיוס הכסף. כך ניתן היה לצפות, שהסכומים הנדרשים היו מגיעים לברונו גרונינג - אם בכלל - מאוחר מדי. האיגוד היה לפיכך צופה ללא מעש, כיצד ברונו גרונינג - במקרה של אי תשלום של הקנס שנקבע - היה נאלץ לרצות מאסר כתחליף לתשלום. כך הגיעו הדברים למחלוקת גלויה ולבסוף לשבר.

ברונו גרונינג דיבר ב"מאזן על פעילות האיגוד" על פני 62 עמודים על כל העניינים בהם האיגוד הזיק לו. לסיכום הוא הסביר:

"אם אני משווה היום בין הסובבים אותי בעבר (אנשי העסקים מקלבורג, אנדרלין, שמידט והילזמן) והסובבים אותי כיום (חברי הוועד המנהל של האיגוד), אזי אני מגיע לאותה תוצאה סופית: בסופו של דבר, כיום קרה מה שקרה אז. שום דבר שונה מאז לא קרה באמצעות אלה הטוענים שהינם ידידי הקרובים והטובים ביותר. אז הונו אותי בעלי מלאכה מלוכלכים. היום איכזבו ידידים, בכך שהם צפו בשקט כיצד כתוצאה ממשפטים ופסקי דין, ומשום שלא קבלתי עזרה, ועל כן לא יכולתי לבקר את החוגים שלי ללא רכב, משום שלא

יזמו דבר נגד המשפטים, משום שרק יצרו בלבול, משום שפשוט לא היו כאן עבורי, כאשר הייתי נזקק לאנשים, שעל פי השכלתם ומעמדם בחיים, היו יכולים וצריכים לתמוך בי - כתוצאה מכל אלה, נמנע ממני להגשים את תכלית היותי בעולם.

איש מחברים אלה לא פעל כדי להלחם לשחרורי, לאיש לא היה האומץ להתערב בעדי. דבר לא התרחש. בצורה קטנונית ובירוקרטית, ניסחו החלטות על גבי החלטות. איש לא התייצב למעני, איש לא גייס את כל יכולותיו ואמצעיו, כדי לשחררני סוף סוף מהמאבקים במשפטים, נגד העיתונות, על מנת להשיג לי עזרה, עבור רכב שהיה מקולקל, נגד לכלוך והשמצה וכו' וכו' בהתייצבו לפני, כדי שאני אוכל לעשות את הנועד לי על פני האדמה:

להעביר לבני האדם את כוח החיים ולהוביל את בני האדם אל האמונה.

שאני זקוק לשם כך לשקט ושסוד שכל הזמן השפעות חיצוניות ימנעו זאת ממני, שאני זקוק לחומת מגן אמיתית, כדי לאפשר לי להפעיל את הכוח שניתן לי, על כך לא חשב איש. לא מידידי, ולא איש מאלה הרוצים להיות ידידי. וזה הדבר המבייש המאכזב לדידי:

- אנשי העסקים רצו להפיק תועלת לעצמם והם הוכרו כאנשים רעים.

- הידידים מאיגוד-גרוננינג הינם רדודים מדי, אדישים מדי ומחפשי נוחות, איני רוצה לומר חורשי רע.

והתוצאה זהה:

לא השתחררתי. רבים מחברי ועד האיגוד לא עמדו בהבטחתם. בכל ההליכים רק חסמו אותי."

וייסר התפטר ואיגוד גרוננינג, שמעולם לא הצליח להרשם במרשם הארגונים, התפזר לאחר זמן קצר. את מקומו תפס "הארגון לקידום יסודות חיים נפשיים-רוחניים וטבעיים". הוא נוסד ב-1958 ובראשו עמדו בגרמניה אריך פלץ ובאוסטריה אלכסנדר לוי (Loy). אך גם

ארגון זה, האחרון שנוסד בימי חייו של ברונו גרונינג, לא השיג מה שהוא ציפה ממנו. בתקנותיו, שמו אפילו לא נזכר.

המלה שלו מרחיקה מחלה

תוך כדי חילוקי הדעות והמאבקים המשיך פועלו של ברונו גרונינג. כך מדווח ד"ר הורסט מאו בשנת 1957 בסדרת מאמרים בעיתון "נוייס בלאט", תחת הכותרת "המלה שלו מסירה את המחלה" בין השאר:

"ביום הבא נסעתי מהאמלן לשפרינגה. גם כאן נוצרה עדת גרונינג. נקודת ההתחלה הייתה ריפוי של שורת אנשים. וגם כאן, כמו בישובים קודמים, בשלזוויג-הולשטיין, באוגסבורג, האמלן וינה, פלוכינגן וערים אחרות, חוויתי כיצד אנשים קמו ודווחו לי על מחלותיהם. הם ציינו את שמות הרופאים שטפלו בהם. הם ספרו על החלמתם שקבלו תודות לגרונינג. ותמיד הם היו מוכנים לחזק את עדותם בשבועה.

כבר כתינוקת, סבלתי מנקיעת שתי הרגליים בפרק האגן' מספרת יולי פרוהנרט בת החמישים מהנובר. 'מאוחר יותר, יכולתי ללכת רק עם קביים. הרופא יכול היה רק לשכך את כאבי. כששמעתי הרצאה של מר גרונינג, הרגשתי תגובה חזקה. הגב שלי, שהיה כבר עקום לגמרי, התיישר. יכולתי שוב ללכת. ולא היתה לי נסיגה מהריפוי...'

'לי היה ראומטיזם בפרקים וסבלתי תמידית מפריחות ומורסות. מר גרונינג שחרר אותי מכך', מספר וילהלם גאברט מהאמלן.

'את כאבי מכיס המרה ניתן היה לשכך רק בעזרת מורפיום', מדווח קורט סורייט מאווסטורף. 'אני מודה לברונו גרונינג, ששחרר אותי מסבל זה.'

'לי היתה סכרת ברמה גבוהה', מדווח רוברט תיס משפרינגה. 'מסוכנת יותר הייתה חולשת שריר הלב. משני עומסים אלה, איני סובל יותר היום. על כך מודה אני למר גרונינג.'

ניתן היה להמשיך סדרה זו. מדובר באנשים מכל גיל שדווחו לי. גברים, נשים וילדים. מחלות רבות נזכרו, מכאב ראש, דרך דלקות עצב, אישיאס, מחלות כליות ומרה, ועד להפרעות בלב ותופעות שיתוק.

אך היה כאן דבר נוסף שריגש אותי. בחופשיות סיפרו כאן רבים בפני המאזינים, שהם התנסו בהשתנות פנימית באמצעות גרונינג. הרדיפה אחרי הצלחה ועמדה אנוכית, פינו מקומם לרגיעה ושלווה פנימית ולחשיבה שיתופית.

בכל שיחות אלו עם אנשים שהרגישו שהם נרפאו באמצעות ברונו גרונינג, הלכה והתחזקה בי שאלה אחת: האם הצלחה בריפוי אפשרית אצל כל אדם - או אפילו שאלה נועזות יותר - אפשרית מכל מחלה? היכן היו גבולות הכוח שהגיעו מגרונינג? האם לא היו כאן סכנות? (...)

בביקורי האחרון, הצגתי לו שאלה זו. 'איני יכול ואיני רוצה להכריח אף אדם', הוא ענה לי. 'אם מישוהו סוגר את עצמו ואינו מוכן, לפתח מתוכו את הכוח לסדר, אז גם לי חסרה הנכונות להתערב. אנשים אלה אני רק ממריץ לפצח את סוגר הרוע, המונע את ההבראה!'

היתה לי שאלה נוספת: 'כל מחלה מסוכנת במדה שונה. נניח שחולה קשה, שמספר רופאים נואשו מריפוי, מבקש מהרופא שעדיין לוחם עבורו, לקרוא לך. האם תוכל לעזור?'

'כן' עונה גרונינג. הוא אומר זאת ללא היסוס. 'אם החולה מאמין בכך והרופא נותן אמון בדרכו, ההצלחה לא תמנע מלהגיע. האמון המשותף יפתח בחולה כוחות בל-יאומנו. לעיתים קרובות הגיעה ההצלחה במהירות הרבה ביותר, במקרה שהחולה המלא בייאוש, נאחז בקנה הקש האחרון.'"

המשך המשפט

בדיוני הערעור בינואר 1958, היה הדבר לרועץ לברונו גרונינג שלא הוא, אלא התביעה הכללית היא שהגישה את הערעור ואולם לא רק הזנחה זו מצידו של עורך הדין שלו דאז הזיקה לו. גם הדרך ההססנית שבה העמיד לרשות יועציו המשפטיים החדשים של גרונינג את החומר המשפטי פגעה בהכנות לדיון.

כחסרון נוסף התבררה הופעתם הבוטחת יותר, של עדי התביעה בהשוואה לדיון הראשון. נראה שהם הסכימו ביניהם על הנקודה של "איסור הרופא".

כך אומר פסק הדין הפעם:

שמונה חודשי מאסר בגלל הריגה מתוך רשלנות וקנס של 5000 מ"ג על הפרת חוק המרפאים. פסק הדין היה על תנאי.

אני ברונית אבנר פון אשנבאך, שנכחה בדיון הראשון והשני מציינת את פסק הדין כבושה לגרמניה.

ברונו גרונינג הצהיר שהוא נענש על עשותו טוב. הוא התלונן שבמרוצת כל המשפט, איש לא התעניין בדרך בה מתרחש ריפוי ושלו היו בודקים שאלה זו, היה מתברר שלפועלו אין דבר משותף עם ריפוי רפואי. הליכי המשפט היו מופסקים. אולם בירור שאלה זו לא עניינה איש בבית המשפט. היתה דעה מוקדמת על גרונינג ולא הייתה נכונות לנטוש אותה.

אולם גם זה לא היה סוף המשפט. הפעם דרש ברונו גרונינג לערער. מועד הדיון נקבע ל-22 בינואר 1959 בפני בית המשפט העליון במינכן. ואולם בינתיים נתרחשה טרגדיה בחיי ברונו גרונינג.

דרכו מסתיימת בפריס

בסוף סתיו 1958, נסע ברונו גרונינג עם אשתו השניה, ז'וזט, שאותה נשא במאי 1955, לפריס כדי להיבדק על ידי ידיד מומחה

לסרטן, דר' פייר גרובון. התוצאה על פי מספר צילומי רנטגן, הראתה: סרטן בקיבה בשלב מתקדם. דר' גרובון רצה לנתח מיד, אך ברונו גרונינג סירב.

הוא חזר לגרמניה והכין את חגיגת חג המולד של החוגים. ברביעי בדצמבר הוא הקליט סרט רשמקול שאמור היה להיות מושמע בכל חגיגות חג המולד. לאחר מכן, הוא נסע שוב עם אשתו לפריס. דר' גרובון דווה בינתיים למומחה המוערך לניתוחי סרטן ד"ר בלנגר. במרפאה שלו ברחוב הנר, לא רחוק ממונמרטר, התבצע ב-8 בדצמבר הניתוח. התוצאה היתה מבהילה מבחינת הרופאים: המצב היה הרבה יותר גרוע משניתן היה להעריך על פי צילומי הרנטגן - לא ניתן יותר לנתח. החתך נסגר מיד.

ז'וזט כתבה על כך:

"אבל הם לא יכלו לתפוש, שההופעה החיצונית של ברונו, הראתה כה מעט מסבלו הפנימי הנורא, שהוא מסוגל עדיין לנשום באופן רגיל, שחילוף החומרים שלו בשבועות האחרונים עוד פעל ללא דופי, שתמונת הדם שלו היתה מצוינת. בשלב מתקדם זה של המחלה יש הקאה חוזרת ונשנית, גם בצריכת כמות קטנה ביותר של מזון, והחולה הסובל נאלץ למות מרעב לאיטו. אצל ברונו כל זה לא היה."

להפתעת רופאיו, הוא החלים במהירות וחזר לגרמניה, שם בילה את חג המולד.

באמצע ינואר, הוא נפגש לשלושה ימים עם מנהלי הארגון החדש וקבע כיצד יש לבנות את המפעל. שניהם לא שיערו שמדובר בפגישתם האחרונה עם ברונו גרונינג.

ב-21 בינואר הוא טס שוב לפריס. משום חסימה של המעי הגס, ניתוח היה בלתי נמנע.

ב-22 בינואר בשעה 9.00 בבוקר - באותה שעה שבה החל במינכן דיון הערעור - נותח ברונו גרונינג מחדש. הוא נאלץ לקבל על עצמו מה שהוא חסך לאנשים אין ספור, הוא לא יכול ואסור היה לו לעזור לעצמו.

בשכבו תחת השפעת ההרדמה, החלה לפתע סערה חזקה בפריס.
אשתו מדווחת:

"ראויה הייתה לציון גם ההתרחשות הטבעית הבאה: ב-22 בינואר 1959, בזמן שבעלי עדיין שכב בהשפעת ההרדמה, האפילה סערה פתאומית עם ברקים ורעמים את אווירת היום הבהירה. נהיה כל כך חשוך, שצריך היה להדליק אורות באמצע היום. האחיות בטאו את השתוממותן על הסערה החזקה כל כך.

בימים לאחר הניתוח היו מידת החום, לחץ הדם והדופק של ברוננו, רגילים לגמרי. הוא אפילו עוד קם פעמיים והתיישב על כסא."

ב-25 לחודש, הוא נכנס לתרדמת וביום הבא, ב-26 בינואר 1959 בשעה 13.46 הוא מת במרפאת הנר מסרטן, כפי שרשם הרופא בתעודת הפטירה.

האם אכן היה זה סרטן? דר' בלנגר אמר לאחר הניתוח השני:

"ההרס בגופו של ברוננו הינו נורא, זו שריפה פנימית מוחלטת. כיצד הוא יכול היה לחיות כל כך הרבה זמן וללא סבל מכאבים נוראים, הינו חידה עבורי."

ברוננו גרונינג התבטא כבר שנים קודם לכן:

"אם יאסרו עלי לפעול, אני אשרף מבפנים."

כיצד ברוננו גרונינג נשא את הגורל המר הזה, מעיד מכתב שד"ר גרובון כתב לאלמנה ב-26 בפברואר 1959:

"המאמצים שהקדיש הרופא לברוננו גרונינג, היו טבעיים לגמרי וניתן לומר, שהם מצאו תמיכה אדירה באומץ, בכוח הרצון ובאישיות העוצמתית של ברוננו גרונינג."

ד"ר בלנגר הביע את התפעלותו מברוננו גרונינג עוד בדצמבר 1974 במכתב:

"ברוננו גרונינג היה אדם בעל לב, אדם בעל ערך, המוכיח את עצמו והאצילות שלו לנוכח הסבל והמוות מעוררת פליאה עד היום".

גופת ברונו גרונינג נשרפה בקרמטוריום בפריס ומיכל האפר נקבר בבית הקברות ביער בדילנבורג.

הוכרז על תום המשפט לאור מות הנאשם, פסק דין סופי לא ניתן מעולם.

"רופא הפלאים" מהרפורד, שהביא מזור לאלפי אלפים של אנשים, מת בודד ונעזב בסמטא קטנה בפריס. מדוע זה חייב היה לקרות? מדוע היה עליו לשאת סבל כה מר? מדוע הוא לא יכול היה לעזור לעצמו?

גרטה הויזלר כותבת על כך בספרה "לחוות ריפוי, זוהי אמת": ברונו גרונינג גרם להרבה טוב בשהותו הקצרה עלי אדמות. היכולת לתת ולרפא הוענקה לו מינקות. בכל מקום אליו הגיע, קרו דברים מופלאים שאי אפשר להסבירם על דרך ההיגיון. הוא התפרסם בציבור בשנת 1949. לאחר ההחלמות הגדולות בהרפורד ולאחר שהוא הפך לנושא התענינות בארץ ובחו"ל, הוא קיבל איסור לרפא לאחר שלושה חודשים. רדפו אותו, עשו לו את המשפט הגדול ורצו להענישו ולחרוץ את דינו. מדוע? למי הוא עשה רע? לאיש לא, אבל לאלפי אנשים הוא העניק טוב שאותו לא יכלו לקבל מאדם אחר. רצו להענישו על לא עוול בכפו! על לא עוול בכפו, מנעו ממנו לעשות מה שהאל ציווה עליו - לעזור לבני האדם!

הוא חייב היה למצות עד תום את כל הרוע בפריס במרפאת הסרטן ברחוב הנר! הוא נשרף מבפנים בכאבים קשים מהזרם המרפא, שנאסר עליו להעבירו הלאה. החוק האנושי רצה לאסור זאת עליו בגרמניה. הוא הואשם כפושע, באמצעות שקר ועלילה.

בשקט ולבד - שום ידיד לא ידע על כך - הוא נשא עד תום את כל סבל האנושות. וזו היתה נשיאה עד תום, זה לא נעשה לחינם! זה חייב היה להתרחש כך, בצורה אחרת לא ניתן היה יותר לעזור לאנשים."

ובספרה "אני חי כדי שהאנושות תוכל להמשיך לחיות" היא כותבת:

"בשימוש במלה 'קורבן' עלינו בני האדם לנהוג בזהירות. ואולם כאן, כאשר ברונו גרונינג מת בפריס, מלה זו על כל כובד משקלה, הינה האמת."

רק כך יכולים היו דבריו להתגשם, כפי שהדבר זוכה כיום לעדות של אין ספור דוחות החלמה:

"כאשר לא אהיה יותר כאדם על אדמה זו, כלומר לאחר שאעזוב את גופי, אז תהיה האנושות במצב בו כול אחד יוכל לחוות עזרה ורפואה מתוך עצמו".